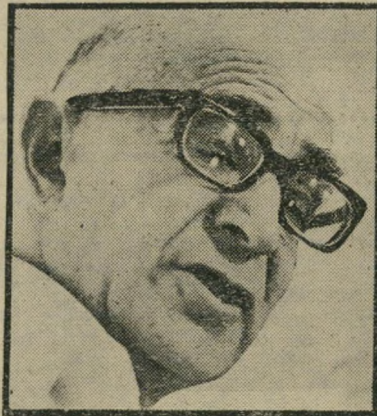

מתחרות לעבודות

בכל תוקף ניהול ספרים ומיסוי על ילדו מנים.

הוא תבע הצמדת ההלוואות של הממ"ד שלה לתעשייה (בשנת 1975 הרוויחו התעשיינים ומקבלי הלוואות לא־צמודות אלו 6 מיליארד לירות, כהפשי הצמדה וריבית), והשוואת תנאי־ההצמדה של איגרות־חוב לתוספת־התיוקר. הוא הצהיר כי למס ההכנסה חסרים כיום 1000 עובדים. הוא תבע מס על ריווחי נת"ד, וביטול כל התריגים. כשלא נענו לו רבינוביץ וזנבר, הוא התפטר.

אגב מיסים: בישראל, מס־ההכנסה מהווה כשליש מכלל גביית המיסים. באמריקה מס־ההכנסה הישיר הוא שני־שלישים מכלל גביית המיסים!

לא הוחל

בצעדים

ב עיקבות מן פרוש יועץ שרה־אוצר, מי־אל ברונז. בואו של ברונז לאור צל היווה פשרה בין הצעתו של סרופסור חיים בן־שחר, שתבע הקמת אגף לייצוא כלכלי באוצר שיפקח על ביצוע הרפורמה, לבין התנגדותם של זנבר וראשי מינ־ההכנסות־המדינה לתוכנית. רבינוביץ כבר תיכנן עם מנכ"ל האוצר את הקמת האגף, כאשר לפתע נסוג וביטל את התוכנית, והסתפק באימוצו של ברונז כיועץ.

ברונז פרש בגלל כמה סיבות. בין השאר שיכנעה אותו התפטרותו של יצחק מן, כי אין כל כוונה לבצע את הרפורמה של בן־שחר לגבי העצמאיים. הוא תבע קיצוץ של 1.1 מיליארד לירות מתקציב־הביטחון. כן תבע הקפאת־שכר מוחלטת בשירותים.

אבי הרפורמה עצמו, חיים בן־שחר, הצהיר בראיון: "עדיין לא החלו להיעשות צעדים משמעותיים לגביית מיס־אמת. אי־נני רואה את ההתארגנות של מערכת הגבייה לגביית מיס־אמת... אני בהחלט מודאג מן הרפורמה לא תיאכף על ההכנסות הגבוהות."

פרישות אלו מספיקת השוטים באות, על רקע הודעות אמריקאיות כי ישנת 1977 יוקצבו לישראל רק 1.8 מיליארד דולר, במקום 2.2 שניתנו השנה. הודעות אחרות רומזות כי גם ישראל חייבת להדק את החגורה.

המיספרים מראים, כי עד לפני כמה (המשך בעמוד 32)

שר־האוצר יהושע רבינוביץ, שתוך שנתיים, מאז נכנס לנעליו של פינחס ספיר, הביא את קופת האוצר ממצב של עודף יתרות לגירעון של חצי מיליארד דולר, הנראה בטבלה.

הסיבה והתוצאה

ואכן, מאז חדלו הפירסומים, ולמעשה אין לציבור כל אפשרות לדעת מהו מצב יתרות־המטבע של המדינה.

לפני שבועות אחדים הודלף לעיתונות סקר של כלכלן בנק ישראל, יוסף ירון. הסקר גילה, דרך אגב, כי יתרות־המטבע של ישראל ירדו מתחת לאפס. ליתר דיוק: קיים גירעון שלילי של יתרות בסך של 300 עד 500 מיליון דולר. הכיזב? בכסף פות בנק ישראל והבנקים האחרים במדינה. מצוי מטבע זר בסכום של 2.5 מיליארד דולר. נגדו חייבת המדינה, בהתחייבות ביות לזמן קצר, 3 מיליארד דולר. התוצאה ברורה. אגב, ההתחייבות הללו נגד לו בשנה האחרונה ביותר מ־400 מיליון דולר הלוואות לזמן קצר, שהמדינה לוחה.

כפי שכתב הכלכלן ספר פוזני קר: "נגמר המסע אל הדולר האחרון, אבל החגיגות נמשכות ועדיין מצטבר ההון השחור כאילו דבר לא קרה. אבל לכמה זמן?"

ספינת השוטים של הכלכלה הישראלית ממשיכה בדרכה, כאשר רבי־המלחים נוש־רים ממנה בזה אחר זה. נציב מסי־ההכנסה נסה יצחק מן, התפטר בהצהירו כי עד ה־1 באוקטובר 1975 ניהלו ספרים רק 14 אלף עצמאיים, מתוך 178 אלף שהיו חייבים בכך. הוא הצהיר כי אם לא יכפו את ניהול־הספרים על המשק כולו, ימוטט ההון השחור את מערכת־המיסים כולה. הוא דרש

האחרונות — ולא כתוצאה מהחלטה זו או אחרת של פורד.

אל הדולר

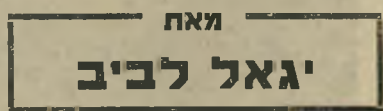
האחרון

פני כשנתיים, כאשר התמנה יהושע רבינוביץ כשר־האוצר של ישראל, היו בקופת המדינה יתרות של 1.5 מיליארד דולר נטו. אלו היו יתרות אמיתיות, שיפקו את עודף הנכסים הנזילים של המדינה, לעומת התחייבויות שוטפות. זו היתה הירושה שקיבל רבינוביץ מפינחס ספיר, הגבאי של המדינה. שעיך כוחו היה באיסוף תרומות למדינה בחו"ל, והקימת תעשיות חדשות בישראל בכל מחיר. באוקטובר 1975, כחמישה־עשר חודשים לאחר כניסת רבינוביץ לתפקיד, פירסמה הלישכה־המרכזית־לסטטיסטיקה נתונים, שי הראו כי היתרות במטבע־חוץ נטו הן 136 מיליון דולר בלבד. האם עורר הדבר תדהמת רגשות או בהלה? לא. קברניטי הכלכלה הגיעו להחלטה נועזת ביותר: להפסיק את פירסומי הלישכה־המרכזית־לסטטיסטיקה על יתרות־המטבע.

כשם ששר־הביטחון, שימיעון פרם, מאשים את הטלוויזיה כי הסתת הגדה, כך ודאי האשימו קברניטי הכלכלה את הלישכה־המרכזית־לסטטיסטיקה, כהורדת יתרות־המטבע.

א ד מכור השקרים הניתך על אוריחי ישראל מפי קברניטיה הכלכליים, נוסף בימים אלה שקר חדש.

כדי להצדיק את פשיטת־הרגל המוחלטת של המדינות הכלכליות, שהביאה תוך שנתיים את המדינה אל סף פשיטת־רגל ממשית והי עדר כל יכולת ליצואה לעצמאות כלשהי, המוציא נגיד "בנק ישר"

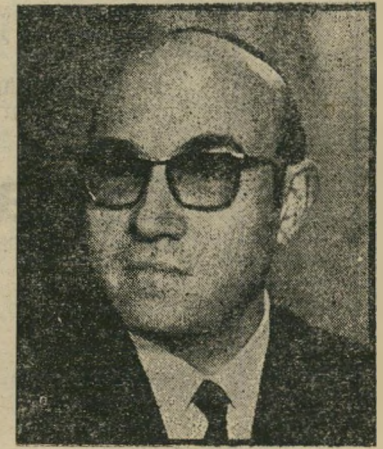
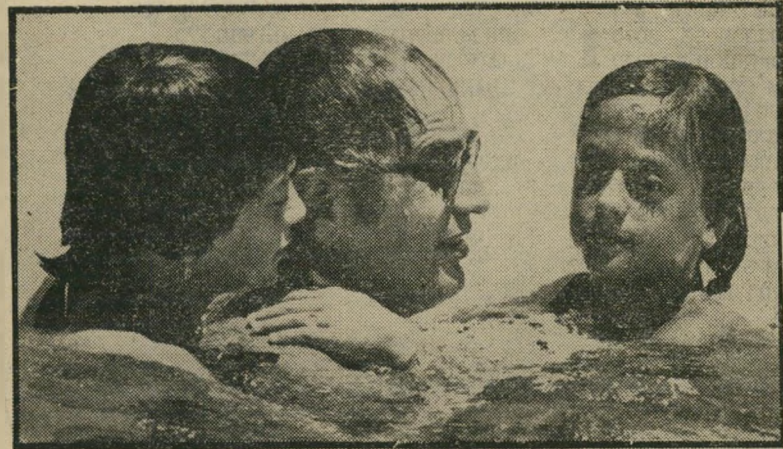

ראל," משה זנבר, את חרב הקריזין במענק האמריקאי בסך 550 מיליון דולר, שיגרום ל־80 אלף מובטלים ויהרוס את המשק.

הנגיד, שמדיניותו הכלכלית מוגשמת בי כל תוקף על־ידי שרה־אוצר יהושע רבינוביץ — המאפשר לזנבר ויועציו הכלכליים לעשות כרוצנם ולהביא את המדינה אל תהום כלכלי — נאלץ להמציא סיבה, מדוע נכשל כל מה שעשו הוא והאוצר. שכן, המדיניות המוניטארית של זנבר־רבינוביץ, שעיקרה הידוק השכר והרעת תנאי השכירים, תוך טיפוח גידול לעצמאיים ולהון השחור, הקטנת הברי קוש במשק על־ידי מהלומות בשכר, ועי דוד הייצוא על־ידי פיתוחים הפוגעים שוב בשכירים — מדיניות זו מתגלית עתה כמערומיה: המלך הוא עירום, ותוך זמן קצר יתבעו אורחי ישראל קורבן למחדל הנורא.

לכן מנסה עתה זנבר להאשים את נשיא ארצות־הברית, ג'ראלד פורד, במה שיקרה בגלל הקיצוץ של 550 מיליון דולר מסיוע־החון לישראל.

האמת היא, כי מתוך 550 מיליון הדור לר, סכום של 370 מיליון מיועד לרכיב שות־נשק, וכל מה שיקרה הוא האטה של חודשים אחדים בתשלום וברכישות של נשק זה, המובא מאמריקה. משום כך ברור כי פיגור זה לא ישנה ולא־כלום לגבי המערך המישיקי בישראל. הסכום הנוותר, של 180 מיליון דולר, חסרונו יורר גש בקופת האוצר — אך הוא פשוט יצור רף לגירעון של 2 מיליארד דולר המתוכנן נן לשנה השוטפת, ולא ייגרם בגלל גודלו כל אסון. ברור כי אינמי זנבר, על 80 אלף מובטלים, הם שקר גס. המובטלים יובטלו כתוצאה מן המדיניות של השנים

בן־שחר כמו רטו, ברונז, חש גם הוא כי הגיעו מים עד נפש, הצטרף למבקרי המדיניות הכלכלית של האוצר, ההורסת את הישגי הרפורמה. פרופסור בן־שחר טוען כי בלי חיטול ההון השחור, לא תצליח הרפורמה.

ברזנו היועץ לשר־האוצר, פרש בעיקבות מן, סירב לשמש כיסוי מתקדם למדיניות של רבינוביץ.

מ נציב מסי־הכנסה המחפטר, יצחק מן, פרש בגלל מדיניותם של שרה־אוצר ונגיד בנק ישראל, תוקף קשות.